

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ærumnæ D. N. Jesu Christi

Thomé <de Jesus>

Monachii, 1676

Exercitium circa Incarnationem Domini.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45834](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45834)

me cognoscit, sicut tu, Deus meus? quis videt necessitates meas, nisi tu, qui es unicum remedium? Ego adsto coram te, qualem me vides: quid jam desiderem, tu scis: quo ardore, qua tepiditate desiderem, tu solus intelligis: quantum tibi debeam, scis: quantum egeam tuo amore, tu, qui amas animam meam, optimè perspicis. Da mihi, Amor meus, hoc, quod vides mihi tam necessarium, ac præpara me ad recipiendum hoc, quod mihi dare solus tu potes. Ego sum tuus, & tu meus: tibi loquatur pro me amor tuus. En habes hîc me tibi subjectum quantum possum, oculis, desiderio, spe, animâ, omnibus viribus suspirando ad te. Quando venies, Domine, & abundanter me inflamabis totum tuo amore? ô Deus meus, ô amor meus, ô vita mea, ô ignis meus, ô mi dulcissime JESU!

Mater DEI, Virgo purissima, quis poterit unquam comprehendere, quæ consecuta es novem his mensibus? obmutescit hîc etiam lingua mea, loquatur desiderium meum. Da mihi hunc Dominum, da mihi eum, Domina vitæ meæ: da mihi eum, spes mea: plus petere nec scio, nec volo. Tu scis quomodo solum Christum desiderem: obtine mihi amorem, ut sciam desiderare perfectè; & brachia interna ac pura, quibus eum semper retineam. O Curia cælestis, quæ amas & amaris, & in hoc omne tuum bonum consistit, fac ne pauperculus ego hoc caream, sed ut vivam semper, amando, posteaquam vivo amatus ab hoc Domino, qui in vobis vivit & regnat.

EXERCITIUM.

Circa Incarnationem Domini.

I.

*Aoratio
Verbi In-
carnati.*

Adoro te, Verbum Incarnatum! adoro te, Fili DEI! qui factus es homo: adoro te, Deum verum, vestitum miserabili mea mortalitate & carne. Venisti, desideratus à patribus: venisti, salus animarum, vera vita & felicitas errantium peccatorum. Non gloriatur ampliùs cælum, quòd solum ipsum inhabites, posteaquam unitus meæ humanitati, & socius es mei exilij. Jam nulla creatura me contemnat, posteaquam non adoro Angelos, sed ipsi DEUM adorant hominem. Venit hora tua, ô fons aquarum viventium, Flumen copiosum, & affluens infini-

infinità bonitate, & miserationibus. Natus es, Deus meus, ac Dominus meus, de Matre, inundans omnia gratiis ac divitiis cælestibus: oblitus malorum nostrorum, suscepisti miseras nostras, & venisti, ô Sponse animarum, plenus gratiæ & veritatis; ô qualis gratiæ, ô qualis veritatis! quis est ita verax, ut Tu, Deus meus? quando mundus minimè hoc merebatur, & peccata regnabant, & per ea magis corrupta & vastata erat natura; quando maximè causam habebas abhorrendi à nobis; tunc apparuit veritas tua, tunc totum te dedisti nobis in manus, tunc venisti nos quærere, & succurrere tuâ præsentia: factus es homo similis nobis, & socius, & remedium malorum nostrorum. Tantùm Tu Domine, verax es; ac tempora, quæ implendis tuis promissionibus decrevisti, nunquam emanent. Quando videris longè abesse, tunc es propinquior, & ostendis tuam præsentiam plenam gratiæ & veritatis: quia tecum adducis misericordiam, divitias, bona, salutem, vitam, felicitatem, pacem, amicitiam, thesauros, magnitudinem, & abundantiam veram animarum, quas venis quærere; & mundi, quem venis restaurare. Tu non solus advenis, ô Domine supreme: non relinquis thesauros tuos in cælo sub custodia: quicquid habes bonorum, tecum asportas. Nihil amittis de tua magnitudine, quando sis homo, sicut ego sum; sed mihi largiris, quicquid habes. Jàm non possum ex metu fugere tuam Majestatem, posteaquam teneo te circumdatum meâ miseriâ, & mei amore constrictum. Complector te, Deus meus, & omne bonum meum. Amo te, quia es mea beatitudo, thesaurus divitiarum mearum, socius meus, & verus amicus, quies animæ meæ, lætitia & gloria, & salus mea.

II. O quàm te sum dives, Deus meus! flagrent invidiâ Angeli ac Seraphini, cælum ac terra, & omnes creaturæ, posteaquam ego habeo in hoc Domino, quod ipsi non habent: quia ego habeo Deum hominem, sed Angeli non habent Deum Angelum. Adorate ô sanctæ creaturæ, hunc, qui est unicum bonum meum, socius & amicus meus, Deus homo, & homo Deus, à quo provenit, quicquid boni habetis, ac potestis habere. O Amor Divine, quàm potens es! Non possum ego tantum peccare, quin tu plus possis condonare: nec mea ignavia & ingratitude tantum valent, ut adimant tibi voluntatem faciendi mihi gratiam: & cùm ego tam facile te dimit-

*Felicitas
hominis ex
Incarnatione
Dei.*

dimittam, non tamen possum te amittere: quàm primùm enim aufugio, tu mihi appropinquas, ac tenes me viribus ignis tui Divini, suscipiendo meam naturam, & induendo te meis miseris: & in his totum te mihi largiris, quia venisti in meum exilium, & mihi te miscuisti: & si ego fugiam à Deo, non possum fugere ab homine; adeò ut nisi sponte perdam meipsum, non possim perdere te factum Hominem, socium miseriarum, ac mortalem, ut ego sum. Bene te intelligo, Deus meus: Amor est, qui te trahit, & tu vis amorem. Tu, Domine, ardes hoc igne, & vis, ut, cum stuppam nostræ humanitatis attingis, ardeat etiam ipsa tui amore, concipiens flammam à te, Deus meus, nec velit maderere semper aquâ faculentâ terreni amoris. Ideo tu, Deus meus, quantum est ex tua parte, omnibus amoris ignem accendis, adeò, ut etiam ii, qui pereunt, abundant effectis & favoribus tui Divini amoris; etsi postmodum omnia perdant, quia cor suum tibi non præbuerunt. Ego, Domine, animæ meæ, do tibi meum cum omni meo spiritu, & omni meo amore: quia sicut tenerè te amo, ita desidero totus in amore tuo liquefcere: & si haberem infinitum amorem, infinitis modis te amarem: sed nunc amo te quantum possum, ó bonum animæ meæ! & quia tu bonum infinitum, totus es meus, te toto te amo.

*Amor &
contritio.*

III. O si semper amássem! ó si me semper inflammásses tuo amore! ó si tu me semper possedisses! ó si nihl unquam fuisset, quod me potuisset à te separare! ó mi DEUS Homo! etsi natura humana invenitur in te perfectíssima, puríssima, ac plena gratiæ; est nihilominus pars meæ, quamvis miserabilis. Non potest esse in te, sicut est in me, culpabilis & corrupta. Sed est in te velut instrumentum meæ salutis, per quam huic, in qua pereo, vis mederi. Cura me, vera salus: illumina me, lux claríssima: subleva me, magnitudo Divina: sustenta me, fortitudo suprema. Da mihi vitam æternam; quia te, Deus, quem adoro, video hominem subditum meis miseris, absque peccato, & plenum omnibus his gratiis, pro meo remedio. Misericordia & amor, qui te cogit fieri hominem, cogat etiam compati huic humanitati, in me tam miserabili, tamq; corruptæ. Voluisti, Deus meus, ostendere, quòd quidquid facis inter homines, totum facias velut in causa propria, posteaquam factus es homo. Sana ergo jam mea vulnera, quasi tua: cura me, gubernana

berna me, juva me, sana me, quasi tuum; quia pro honore hujus naturæ, quam assumpsisti, vis omnes homines esse, quales tu exigis, mundos, nitidos, opulentos, beatos. Ego sum tuus, Creator mihi: sum tuus de jure, & cupio tuus etiam esse ex amore, ac tota voluntate cordis mei. Vides me, Domine, tibi esse propinquum: constringo tuos sacratissimos pedes, nec te dimitto; quia totus es meus. Tuæ voluntati trado me totum, quia tu per amorem habes possessionem hujus animæ meæ. O Amor, sic me immuta, ut possis etiam tu dicere, tota es mea, ô pauper creatura. O si videam utrumque hoc impletum, ut sicut tu totus es meus, ita & ego totus sim tuus! sed tu solus hoc potes efficere, ô ignis Divine! tuum est, me urere & inflammare, ac in te convertere.

ÆRVMNA IV.

De Asperitate, qua Dominus exceptus est in
sua Nativitate.

I.

 Um tempus appeteret, ut Verbum Incarnatum procedens *Christus* ex utero purissimæ Virginis, appareret in mundo, tan- *exultans* tum fuit ejus gaudium, quòd videret imminere, quæ tan- *numis.* toperere desideraverat, ut illud Propheta animo Gigantis comparaverit, qui ad præclaram aliquam expeditionem tendit exultans. *Exultavit ut Gigas ad currendam viam. Ps. 18.* cùmque venisset in terram, constrictam frigore, vocavit exercitum Angelorum de cælo, ut ob hunc tam optatum ingressum sibi gratularentur: quod utique facturæ erant etiam aliæ creaturæ, si hoc eis concessum fuisset; non minus gaudium de gratioso ejus adventu demonstraturæ, quàm postea mœrorem de tristi obitu ejus ostenderint. Sed uti statuerat in terra plantare Spiritum cælestem, & incendere modo longè diverso ab amore terrestrium rerum: ita contentus fuit hac gratulatione cælesti: etsi sacratissima Virgo non omisit suo, ac totius mundi nomine, excipere ac salutare Creatorem: quia sola digna fuit obire id munus, & supplere totius naturæ defectus.

E

II. Cùm